

روایت آخرین قربانی دیوار برلین

یک کارگردان تئاتر از اجرای نمایش «هشت ماه پیشتر» در پاییز امسال و با بهبود نسبی شرایط خبر داد. مهدی محبعلی عنوان کرده: این نمایش روایتی از وینفرد فرودنبرگ، آخرین قربانی دیوار برلین است. این نمایش قرار بود اردیبهشت امسال در تئاتر هامون اجرا شود که به دلیل ویروس کرونا امکان اجرای آن میسر نشد. آرش روستاییان، شقایق موسوی، مهناز فراتی و... بازیگران «هشت ماه پیشتر» هستند. / فارس

انتشار «شگردنامه نقالی»

کتاب «شگردنامه نقالی» نوشته محمدرضا آزادفرد توسط نشر غنچه منتشر شد. مقدمه این کتاب را دکتر قطب الدین صادقی، کارگردان تئاتر نوشته است. نقالی، انواع شگردهای اجرایی، آموزش صحیح و اصطلاحات نقل و نقالی از محورهای طرح شده در این کتاب است. شگردهای نقالی ثمره ده سال پژوهش و غور در ورطه نقالی است که با وسواس، گامی برای استفاده علاقه‌مندان هنر وزین نقالی به منظور حفظ و حراست از این هنر است. / هنرگزلاین

مروری بر رویدادهای

هنر و ادبیات

در هفته‌ای که گذشت

دعا برای سینایی به سفارش روحا... رجایی

چهره‌های هفته [اولیویا دوهاولیندوالبته جون فونتنین]

خواهران غریب
از توکیو بدون توقف

عجالتا به جهان شمولی جغرافیایی زندگی‌اش کاری ندارم که از والدینی بریتانیایی در توکیو به دنیا آمد و در پاریس درگذشت، بلکه بیشتر می‌خواهم حال و هوایش را در چهاردهمین دوره اسکار تصور کنم. مراسمی در ۲۶ فوریه ۱۹۴۲ در هتل میلیونیوم بیلتمور لس آنجلس که قرار است در آن به

علی رستگار

سینما

بهترین‌های سینمایی سال قبل اسکار بدهند. اولیویا دوهاولیند با کالی امید و آرزو و نقدهای مثبتی که برای نقش آفرینی‌اش در «جلوی سحر را بگیرد» (نگذار سپیده بدمد) دریافت کرده، یکی از پنج بازیگر نامزد اسکار بهترین بازیگر نقش اول زن است.

وقتی بدانیم که یکی از آن چهار رقیب در این بخش، جون فونتنین خواهر کوچک‌تر دوهاولیند است، تصورات ما شکل پیچیده‌تر و دراماتیک‌تری پیدا می‌کند. حالا می‌توان قصه‌پردازی کرد این دو خواهر مشهور و پرآوازه هالیوودی که از قضا اختلافات و رابطه ناخوشایند آنها به رسانه‌ها هم راه یافته بود، در آن شب کذایی چه لحظات ملتهب و نفسگیری را تجربه می‌کردند. این‌که احتمالا هر شوخی و کنایه باب هوب، کم‌دین مشهور و مجری آن مراسم چه تاثیری بر حس و حال و ضرایب قلب این دو خواهر می‌گذاشت و آنها چقدر باید برای حفظ ظاهر و پوشاندن درون پر آشوب‌شان دیوانه‌وار و سینمایی می‌خندیدند، هم خودش قابلیت خیالپردازی بازیگوشانه‌ای دارد.

نقطه عطف این داستان‌سرایی مبتنی بر واقعیت‌ها، اعلام نام برنده بهترین بازیگر نقش اول زن سال ۱۹۴۱ بود؛ جون فونتنین. او برای بازی درخشانش در «سوءظن» آلفرد هیچکاک، ضمن شکست خواهرش در یک رقابت سینمایی. که البته جله‌وای از رقابت و اختلافاتشان در زندگی واقعی را هم در خود داشت.

رقبای مهم دیگری چون بیت دیویس، گریر گارسون و باربارا استنویک را کنار زد و مجسمه طلایی را به خانه برد. با هم می‌خواهیم کمی پیازداغ قصه را زیاد کنیم و احتمالا هم صدا با نشریات زرد آن زمان هالیوود، آتش بیار معرکه باشیم؛ در همه آن لحظاتی که جون فونتنین همراه گری کوپر (برنده اسکار بهترین بازیگر نقش اول مرد برای فیلم گروهیان یورک) روی صحنه مراسم، مجسمه طلایی در دست می‌خندیدند و خنده‌شان بند نمی‌آمد، واکنش دوهاولیند چه بود و چه می‌کرد؟

شکست دوهاولیند در آن شب، واقعا مقدمه‌ای برای پیروزی‌های بعدی‌اش در زندگی حرفه‌ای شد و او در سال‌های ۴۶ و ۴۹ دو بار برنده اسکار بهترین بازیگر نقش اول زن شد؛ برای فیلم‌های «هرکس سوی خودش» و «واژه».

درواقع گرچه خواهر یک سال کوچک‌تر (جون فونتنین) زودتر اسکار را به دست آورد، اما دوهاولیند چند سال بعد و به فاصله کمی با دو اسکار جبران و برای همیشه این برتری جایزه‌ای را حفظ کرد. هرچند فارغ از رابطه نه‌چندان خوب، در مجموع پرچم خانواده دوهاولیند و فونتنین بالا بود که یک افتخار و رکورد خانوادگی در کسب اسکار را به نام خود ثبت کردند.

با وجود همه اختلافات و رقابت‌های حرفه‌ای، به طرز جالبی بیشتر عکس‌های مشترکی که از این دو خواهر وجود دارد، آنها را با لیخند و مهریانی کنار هم نشان می‌دهد؛ یا این اختلاف، بازی رسانه‌ای‌شان برای جلب توجه بود یا بلد بودند دست کم جلوی دوربین‌ها با هم مهربان جلوه کنند.

اجازه می‌خواهم این نوشته متمایل به زرد را با شور زندگی هر دو خواهر هنرمند به پایان ببرم؛ فونتنین که او هم متولد توکیو بود، ۹۶ سال عمر کرد و ۱۵ دسامبر ۲۰۱۳ از دنیا رفت و دوهاولیند هم به‌تازگی در ۲۶ جولای ۲۰۲۰ و در ۱۴ سالگی.

این دو از بهترین بازیگران سینمای کلاسیک بودند و عبارات‌های غیرفنی «وقار در بازیگری» و «شرم حضور» شاید بهترین توصیف و تعریف از آنها باشد. حالا با رفتن دوهاولیند ۱۰۴ ساله و کرک داگلاس ۱۰۳ ساله که در همین سال میلادی و در فوریه درگذشت، سینمای کلاسیک و دوران طلایی هالیوود دیگر رسماً به خاطره‌ها پیوست.

هفته اول مرداد

با خودرو برای هما روستا

حال خسرو سینایی خوب نیست؛ می‌گویند به علت ابتلا به کرونا در بیمارستان بستری است. ما از دو بابت حالمان بد است. نخست این‌که او یکی از برجسته‌ترین آدم‌های سینمای ماست و دوم این‌که سردبیر فقیذمان روحا... رجایی که او را به علت ابتلا به کرونا از دست دادیم توصیه کرده بود با آقای کارگردان گفت‌وگو کنیم و او حالش بد بود و پاسخ تماس‌ها را نمی‌داد. لطفاً خوب خوب شوید آقای سینایی. اتفاق خوب هفته هم ساخت سالنی روباز برای کنسرت و تئاتر است که نام «هما روستا» بر آن خواهد بود. و باقی ماجرا که می‌خوانید.

شنبه، ۴ مرداد

فیلم

همان قبلی لطفا!

همکاری امیر آقایی و نوید محمدزاده در فیلم «بدون تاریخ، بدون امضا»ی برادران جلیلووند را یادتان هست؟ اول هفته خبر آمد که آقایی هم مثل محمدزاده به جمع بازیگران فیلم سینمایی «شب، داخلی، دیوار» این دو برادر پیوسته تا همکاری دیگری بین این دو بازیگر و آن دو برادر رقم بخورد.

یکشنبه، ۵ مرداد

سینما

خدا حافظی با واپسین بازمانده

اولیویا دوهاولیند شاید واپسین بازمانده سینمای کلاسیک هالیوود بود که در ۱۰۴ سالگی درگذشت. علی رستگار از او نوشته است.

دوشنبه، ۶ مرداد

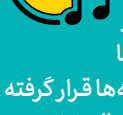
شعر

سارقان ابتهاج و اکسیر

فرزند هوشنگ ابتهاج نسبت به نقل قولی منسوب به این شاعر درباره «پر سوم در شاهنامه» واکنش نشان داد و گفت این نوشته جعلی است و دو روز بعد صدای اکبر اکسیر درآمد که شعرهایش را چه کسانی دزدیده‌اند. در این باره، باکس مرتبط را بخوانید.

نمایش و موسیقی

تمان‌های نمایش و کنسرت با خودرو

ایده ساخت سالن روباز تئاتر و کنسرت در روزگار کرونا را همایون غنی‌زاده داد که این روزها با فیلم «مسخره‌باز»ش دوباره در کانون توجه‌ها قرار گرفته است. خبر آمد که ایده او اجرایی شده و اولین سالن تخصصی روباز اجرای تئاتر و کنسرت با ظرفیت ۶۰۰ خودرو در شهر آفتاب ساخته شده به نام زنده‌یاد «هما روستا».

سه‌شنبه، ۷ مرداد

آسیاداران ایران

فیلم

در ادامه حضور بازیگران ترکیه در پروژه‌های سینمایی ایرانی، خبر آمد که آسیا تاشکین به فیلم «کوسه» پیوسته است که فیلمبرداری‌اش به کارگردانی علی عطشانی از یک ماه پیش آغاز شده است.

چهارشنبه، ۸ مرداد

سینما

به سفارش روحا... رجایی

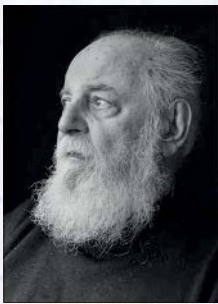
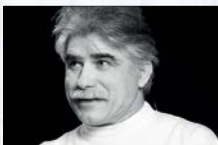
این، بی‌تردید ناگوارترین خبر هفته است؛ خسرو سینایی، کارگردان بزرگ و صاحب سبک ایرانی با حال وخیم به علت عفونت ریه و مبتلا شدن به کرونا در بیمارستان امیراعلم بستری شده و از دوستداران او خواسته شده برای سلامتی‌اش دست‌به‌دعا بزنند. یادش به‌خیر؛ همین چندی پیش، روحا... رجایی سردبیر فقیذ روزنامه جام جم به ما سفارش کرده بود با او گفت‌وگویی ترتیب دهیم و هر چه تماس گرفتیم، ایشان را نیاقتیم غافل از این‌که دچار حال ناخوشی بوده است.

دزدها غریبه نیستند!

بحث تازه‌ای نیست؛ از قرون گذشته مرسوم بوده که شاعران، بیت‌های یکدیگر را بلند می‌کردند و به نام خود سند می‌زدند. ماجرا حتی گاهی فراتر هم می‌رفت و به یک‌جا بلند کردن یک دیوان هم می‌رسید. فکر می‌کردیم خب آن وقت‌ها که دربارها دیوان‌ها را ضبط می‌کردند و گردش اطلاعات به گستردگی امروز نبود چنین سرقت‌هایی ساده‌تر صورت می‌گرفته است و گمان‌ها بر این بود که با اعتلای ساز و کارهای صیانت از حقوق معنوی آثار و نیز گسترش شبکه‌های اطلاع‌رسانی در عصر معاصر، از بروز چنین اتفاقات‌هایی جلوگیری شود. چنانچه ما و معاصرانمان بودیم که در پژوهش‌های مان دریافتیم در قرن‌های گذشته دزدها دست‌اندرکار چه سرقت‌هایی بوده‌اند. مثلاً

تا محمدرضا شفیعی‌کدکنی نگویید دیوان شاعری به نام غواص، یک‌سره شعرهای حزین لاهیجی است، کسی از چنین سرقتی خبر نداشت. اما خب لابد می‌دانید که وضع نسبت به قرون گذشته هیچ بهتر نیست و افزایش شبکه‌های اطلاع‌رسانی اتفاقاً برگسترش چنین دست‌اندازی‌هایی کمک کرده است. حالا هم دختر هوشنگ ابتهاج خبر از انتساب سخنانی به پدرش داده، که خب این هم به نوعی دزدی برعکس است و هم اکبر اکسیر از سارقان شعرهایش گفته است. هر دوی این موارد البته بیشتر از عارضه‌های عرصه جدید است. ابتهاج حرفی را نزده و می‌گویند زده و حسین پناهی شعرهای اکبر اکسیر را به نام خودش چاپ نکرده و می‌گویند کرده... یعنی بدون این‌که آن شاعر که دستش از دنیا کوتاه است در جریان باشد، شعرهای یکی دیگر را به نامش منتشر می‌کنند. راستی، هدف از انتشار این جعلیات چیست؟ یک‌بار به‌طور مفصل این را در گفت‌وگو با یک روان‌درمانگر در جام جم بررسی کردیم. برای خواندن آن گزارش، به سایت روزنامه جام جم بروید و در بخش نسخه‌پی‌دی‌اف صفحات، روز ۹ آذر سال گذشته را انتخاب کنید و صفحه ۱۰ را بخوانید.

رویداد هفته [بازیگران زن خارجی در سینمای ایران]

کاش انتخاب‌ها هنری بود

از آن موده‌های سینمای ایران است که با گذشت چند سال هنوز از مدنیفته‌ها است. خب، لابد هنوز جواب می‌دهد. حضور بازیگران خارجی در پروژه‌هایی سینمایی ایران را می‌گوییم. در این میان، دو ویژگی را می‌شود به این حضورها نسبت داد. یکی از ویژگی‌ها به اغلب این حضورها مربوط است و دیگری به همه‌شان بدون استثنا. اولی این است که بیشتر بازیگران خارجی که اخیراً در سینمای ایران حضور یافته‌اند از کشور دوست و همسایه ترکیه بوده‌اند. به نظر می‌رسد شناس بودن این بازیگران برای مخاطب ایرانی به واسطه استقبال ایرانیان از تماشای مجموعه‌های تلویزیونی ترک‌ها و در وهله دوم قربایت‌های هر چند اندک فرهنگی، مهم‌ترین دلایل انتخاب بازیگران ترک برای حضور در سینمای ایران است. اما ویژگی دوم که عرض کردیم به همه این حضورها مربوط است. انتخاب بازیگران زن است. این موارد اخیر را ببینید: نورگل یشل‌چای از ترکیه در فیلم «چن زیبا»، عایشه‌گل جوشکن از ترکیه در «مطرب»، گابریلا پتری از برزیل در فیلم «تگزاس ۱» و «تگزاس ۲» و یحتمل در «تگزاس ۳»، ایشا گوپتا از هند در «دختر شیطان»، دارین حمزه از لبنان در «کتاب قانون» و...

به نظر می‌رسد بهره‌بردن از جاذبه‌های بصری این بازیگران که می‌توانند طبعاً بدون حجاب در خارج از کشور و با حجابی نه کامل در داخل کشور جلوی دوربین بروند، دلیل استفاده انتخاب آنهاست. کدام بازیگر زن خارجی و اغلب ترک که در این چندساله با کارگردان‌های ایرانی همکاری کرده‌اند، با بازیگران ویژه‌ای بودند آن قدر که هیچ بازیگر زنی در سینمای ایران نمی‌توانسته جای آنها بازی کند؟ اغلب آنها بازیگرانی هستند که در نهایت در کشور خودشان جزو بازیگران درجه چندم محسوب می‌شوند و شهرتشان هم اغلب به خاطر چهره‌شان و نیز حضور در سریال‌های پرطرفدار است. حالا چنان‌که در ستون‌تایم‌لاین وسط صفحه خواندید، در ادامه حضور بازیگران ترکیه در پروژه‌های سینمایی ایرانی، آسیا تاشکین به فیلم «کوسه» به کارگردانی علی عطشانی پیوسته است. پیش از او نیز آن ماری سلامه، بازیگر زن لبنانی به این فیلم اضافه شده بود. اگر معیار انتخاب بازیگران زن از دیگر کشورها، مبتنی بر ملاحظات هنری و زیبایی‌شناسانه بود، می‌شد از این حضورها که طبعاً به‌گسترش ارتباطات سینمای ایران با دیگر کشورها هم کمک می‌کند استقبال کرد. اما انتخاب‌ها تاکنون نشان داده که متأسفانه چنین معیاری مطلقاً مطرح نبوده است.

